

1

Stěžejním předpokladem nadcházejících událostí byla tma. Všichni se na svůj úkol připravovali a měli ho nacvičený krok za krokem. Většina členů týmu už to zažila. Pro jiné to bylo poprvé. A pro ni se jednalo jen o další pracovní den.

Farúk vydal rozkaz.

Zatknout a zajistit. Za žádných okolností nezabýjet.

Uniforma už byla celá promočená.

Marně se pokoušela otřít hodinky.

3:58.

Poslouchala, jak déšť dopadá na zem. Z bahna, které jí postříkalo uniformu, se šířil zápach zatuchliny. Bylo dusno k zalknutí. Po páteři a mezi řadry se jí řinuly pramínky potu.

Poslední hlt vody.

Položila Farúkovu ruku na rameno a ukázala na hodinky. Přikývl a chopil se vysílačky. Připravený dát povel k zahájení akce. Je nutné přiblížit se k domu rychle.

V temnotě rozeznávala obrysy. Jednopatrová budova. Dvěře uprostřed. Dovnitř proniknou z východní strany. Nejednali ukvapeně; všechno bylo pečlivě promyšlené.

Vtom se ozval rachot.

Do hajzlu!

V příštím okamžiku se před ní rozpoutala palba z automatických zbraní. Vrhla se k zemi vedle Farúka, který mířil samopalem do prostoru odvetné palby.

„Musíte vydat rozkaz.“

Zvuk jejího hlasu přehlušila opětovaná střelba jejich skupiny. Vzduchem létaly střepiny a při dopadu jim k nohám vrhaly kusy bláta.

Pravá chvíle byla pryč.

Kopla do Farúka a ukázala rukou za sebe.

„Vydejte rozkaz, aby se stáhli!“

„Ale můžeme je dostat.“

„Je jich moc. Zpátky. Hned!“

Uběhlo pár vteřin. Pak se z vysílačky rozlehl Farúkův hlas.

„Stáhněte se!“

Když utíkal pryč, zvedl se jí z pachuti bláta a dešťové vody žaludek.

„Musíme se krýt a opětovat palbu!“ křičela.

Z vysílačky znovu zazněl Farúkův hlas:

„Ke střelbě připravit!“

Letmo zahlédla, jak se vojáci před ní vrhají na zem, chápou se automatických zbraní a začínají střílet.

Další ohlušující vřava.

Nalevo od ní však bylo ticho.

Začala se plazit vpřed. Hrudní koš měla jako ve svěráku a těžko se jí dýchalo. Vydechovala otevřenými ústy. Na jazyku se jí mísil pot s dešťovou vodou.

„Atmare, stáhněte se, krucinál!“

Žádná odpověď.

Zdolala posledních několik metrů rozbláceného terénu a chytila ho za nohu.

„Atmare! Slyšíte mě?“

Farúkův mladší bratr se nehýbal. Kalašnikov, kterým dosud kryl své spolubojovníky, ležel na zemi. Krev se řinula z hlavy nebo snad tváře. Nebylo to poznat.

A z nohy stříkala proudem.

Hleděl na ni vytřeštěnýma očima. Polkl a otevřel ústa.

„Pšššt.“

Položila si prst na rty. Musí šetřit silami.

„Nenech... nenechte... mě tady.“

Atmar zasténal a sevřel jí paži. Běžová uniforma ztmavla krví.

„Dostanu nás odsud. Ale jestli mě nepustíte, oba tu v tom blátě zemřeme!“

Křičela mu přímo do ucha. Slabě přikývl na srozuměnou. Přitlačila mu koleno na záda, aby ho mohla zaklonit. Teď ho odvrhne. Musejí střílet a pohybovat se. O to teď jde.

„Udržíte mou zbraň?“

Atmar znovu přitakal a pohnul rukou.

„Vezmete si můj glock a já váš kalašnikov. Střílejte jen v případě, že se sami ocitneme pod palbou. Jasně?“

Atmar vztyčil zkrvavený palec. Oběma rukama ho táhla vzad, pryč z otevřeného prostranství. Navlékla si popruh Atmarova samopalu AK-47 přes hlavu tak, aby jí zbraň visela u pravého stehna.

Z pouzdra na munici v Atmarově opasku vytáhla zásobník. Starý vyňala a nový rychle zacvakla na místo. Pro jistotu rovnou natáhla závěr.

Glock vtiskla Atmarovi do dlaně, tak aby obemkl rukojeť oběma rukama. Paže měl položené na hrudi.

„Vážně to zvládnete?“

Natáhl ruku a namířil glock na záblesky plamenů před sebou.

„Tak dobře.“

Zbytek jednotky se mezitím stáhl, a ona s Atmarem se tak ocitli mezi svými spolubojovníky a protivníkem. Pokud si členové týmu vzali její instrukce k srdci, budou je během přesunu kryt.

Stiskla na vysílačce PTT tlačítko.

„Farúku! Kryjte nás při ústupu. Atmar je raněný!“

Za zády se jim ozval výkřik v nářečí darí.

Doufala, že to znamená souhlas.

Přidřepila k Atmarovi zezadu, chytila ho pod pažemi a vztyčila se. Mnoho nevážil.

Co nejrychleji ho vlekla pryč. Teď jsou vydaní napospas a zranitelní. Pak se však za nimi ozval rachot dvou samopalů.

Při každém kroku se zapřela botou v bahně, aby nepodklouzla. A čtyřicetsedmička ji neustále tloukla do kolena.

Hlasy ve vysílačce se překřikovaly. Ke kameni už jim zbývalo jen posledních pár metrů. V uších jí hučelo a stékající pot jí štípal v očích. Atmar zasténal.

„Už jenom kousek.“

Náhle se přímo u Atmarových nohou zaryla do země sprška kulek.

Koutkem oka postřehla pohyb.

Střelec byl blízko.

Atmar ho uviděl také. Okamžitě natočil zápěstí tak, aby mohl začít střílet, zatímco ho vlekla do bezpečí za kámen. Rychle se chopila samopalu a zaujala pozici vkleče na levém koleni. Atmar se sesunul k zemi, ale pistolí stále mířil na střelce.

Zapřela si samopal o rameno a položila prst na spoušť. Trásla se. Vedle ní zahřměla další salva.

Tamhle se objevil záblesk!

Dvakrát v rychlém sledu vypálila, zamířila nanovo a vystřelila ještě jednou. Pustila spoušť a vrhla se na zem. Ukazovák zaujal své místo a znovu stiskl. Další dvojvýstřel. Povolit a spustit. Výstřely jí zvonily v uších.

Všimla si, že se Atmar s glockem činí. To je dobré znamení.

Z místa, kde se nacházel střelec, se ozval výkřik a sténání. Palba ustala.